

Arrest

nr. 264 996 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en advocaat M. KALIN die eveneens *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor tweede verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de beslissing omtrent verzoekster wordt integraal verwezen naar de beslissing omtrent verzoeker.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers in 2018 in Estland de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Dit gegeven wordt door verzoekers niet betwist.

2.2. Verzoekers stellen echter dat het dossier geen verblijfsvergunning bevat, noch enige communicatie met de autoriteiten van Estland om na te gaan of het recht tot verblijf nog geldig is en/of verzoekers deze probleemloos zouden mogen vernieuwen, noch enige informatie over de duur van de verblijfsvergunning.

2.3. Vooreerst dient te worden benadrukt dat uit het administratief dossier afdoende blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Estland, meer bepaald uit het "Eurodact Search Result" en de bijbehorende nota. Zij hebben dit in het persoonlijk onderhoud bovendien zelf aangegeven.

Dit gegeven wordt door verzoekers niet betwist. Verder kan een beschermingsstatus slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut omwille één of andere reden, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Er liggen geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekers andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met redenen aangenomen kan worden dat verzoekers' internationale beschermingsstatus in Estland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Estland.

2.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Estland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Estland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de subsidiaire bescherming genieten in Estland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van subsidiaire bescherming van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, te

weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekers zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Estland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Estland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Estland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Estland, waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig zijn waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Estland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Estland.

Verzoekers stellen dat zij wel concrete persoonlijke ervaringen hebben aangehaald. Zo hebben zij aangegeven dat zij werk zochten maar het onmogelijk was om iets te vinden en zij aan hun lot werden overgelaten, dat zij geen aangepaste medische zorg kregen tijdens de zwangerschap, met complicaties, van verzoekster en zij de kosten zelf diende te betalen, en dat zij meermaals een discriminerende houding vanwege de lokale bevolking ondervonden.

In de bestreden beslissing wordt echter vastgesteld dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij zelf een woning en een uitkering hadden en dat verzoekster in het ziekenhuis werd behandeld. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen aan hun lot te worden overgelaten. De verhoogde kwetsbaarheid van verzoekster tijdens haar zwangerschap doet geen afbreuk aangezien niet is aangetoond dat haar bijzondere kwetsbaarheid het verzoekers dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en dat er een ernstige risico is op mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de vermeende discriminatie stelt de commissaris-generaal dat verzoekers geen melding maakte van concrete incidenten die zwaarwegend genoeg zijn om te spreken van discriminatie. Gelet op de hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat verzoekers' betoog geenszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van hun grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Estland te weerleggen. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, kan overigens worden vastgesteld dat verzoekers wel degelijk toegang hebben tot de gezondheidszorg, tot huisvesting en tot werk.

5. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Estland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze

waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, stelt de advocaat te volharden in het verzoekschrift. De eerste verzoekende partij zet uiteen dat zij geen volledige bescherming kreeg in Estland, dat zij slechts een verblijfskaart voor 11 maanden had en dat zij voor het openen van een bankrekening een kaart geldig voor één jaar nodig had. Haar vrouw had problemen omdat ze een hoofddoek draagt, zo stelt zij.

4.1. In het licht van het betoog ter terechtzitting waarin door de eerste verzoekende partij wordt aangehaald dat zij slechts een verblijfskaart voor 11 maanden had en dat zij voor het openen van een bankrekening een kaart geldig voor één jaar nodig had, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst volgende gronden van voormelde beschikking:

“2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers in 2018 in Estland de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Dit gegeven wordt door verzoekers niet betwist.

2.2. Verzoekers stellen echter dat het dossier geen verblijfsvergunning bevat, noch enige communicatie met de autoriteiten van Estland om na te gaan of het recht tot verblijf nog geldig is en/of verzoekers deze probleemloos zouden mogen vernieuwen, noch enige informatie over de duur van de verblijfsvergunning.

2.3. Vooreerst dient te worden benadrukt dat uit het administratief dossier afdoende blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Estland, meer bepaald uit het “Eurodact Search Result” en de bijbehorende nota. Zij hebben dit in het persoonlijk onderhoud bovendien zelf aangegeven.

Dit gegeven wordt door verzoekers niet betwist. Verder kan een beschermingsstatus slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut omwille één of andere reden, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Er liggen geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekers andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met redenen aangenomen kan worden dat verzoekers’ internationale beschermingsstatus in Estland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Estland.”

De Raad stelt vervolgens vast dat niet wordt betwist dat aan de verzoekende partijen in Estland internationale bescherming werd toegekend en benadrukt hetgeen volgt.

Vooreerst dient te worden beklemtoond dat er geen enkele reden is om te veronderstellen dat het beschermingsstatuut van de verzoekende partijen in Estland niet meer geldig zou zijn. De Raad verwijst naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of

staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoekende partijen die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De verzoekende partijen laten na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Estland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zouden beschikken.

De Raad wijst erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. De verzoekende partijen lijken dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan de verzoekende partijen toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Estland genieten, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Zij laten na dergelijke bewijzen te leveren en de eerste verzoekende partij brengt door ter terechtzitting te stellen dat zij slechts een verblijfskaart voor 11 maanden had en dat zij voor het openen van een bankrekening een kaart geldig voor één jaar nodig had, dan ook geen overtuigende argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de gronden van voormelde beschikking. De verzoekende partijen brengen immers geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet naar Estland zouden kunnen terugkeren en er hun (verblijfs)documenten niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen en vervolgens desgevallend een bankrekening kunnen openen.

4.2. De Raad herneemt eveneens betreffende het argument door de eerste verzoekende partij opgeworpen ter terechtzitting dat zij slechts een verblijfskaart voor 11 maanden had en dat zij voor het openen van een bankrekening een kaart geldig voor één jaar nodig had, evenals waar zij aangeeft geen volledige bescherming in Estland te hebben verkregen en dat haar vrouw problemen had omdat ze een hoofddoek draagt, volgende gronden van voormelde beschikking:

“In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de subsidiaire bescherming genieten in Estland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van subsidiaire bescherming van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, te

weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekers zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Estland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Estland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Estland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Estland, waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig zijn waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt." (eigen onderlijning).

Aangaande de concrete situatie van de verzoekende partijen werd op goede gronden het volgende vastgesteld:

"4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Estland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Estland.

Verzoekers stellen dat zij wel concrete persoonlijke ervaringen hebben aangehaald. Zo hebben zij aangegeven dat zij werk zochten maar het onmogelijk was om iets te vinden en zij aan hun lot werden overgelaten, dat zij geen aangepaste medische zorg kregen tijdens de zwangerschap, met complicaties, van verzoekster en zij de kosten zelf diende te betalen, en dat zij meermaals een discriminerende houding vanwege de lokale bevolking ondervonden.

In de bestreden beslissing wordt echter vastgesteld dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij zelf een woning en een uitkering hadden en dat verzoekster in het ziekenhuis werd behandeld. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen aan hun lot te worden overgelaten. De verhoogde kwetsbaarheid van verzoekster tijdens haar zwangerschap doet geen afbreuk aangezien niet is aangetoond dat haar bijzondere kwetsbaarheid het verzoekers dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en dat er een ernstige risico is op mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de vermeende discriminatie stelt de commissaris-generaal dat verzoekers geen melding maakte van concrete incidenten die zwaarwegend genoeg zijn om te spreken van discriminatie. Gelet op de hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat verzoekers' betoog geenszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van hun grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Estland te weerleggen. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, kan overigens worden vastgesteld dat verzoekers wel degelijk toegang hebben tot de gezondheidszorg, tot huisvesting en tot werk." (eigen onderlijning).

Zoals aangegeven in voormelde beschikking, beklemtoont de Raad dat het aan "verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Estland verleend werd, te weerleggen". Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd, waarin de verzoekende partijen niet slagen. Uit de gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partijen bijgebrachte elementen waarbij rekening werd gehouden met hun persoonlijke situatie, doch dat deze niet werden aanvaard.

De verzoekende partijen geven weliswaar aan niet akkoord te kunnen gaan met de gevolgde analyse in de beschikking, doch de Raad stelt vast dat zij geen concrete en valabele argumenten aanvoeren die het concreet vastgestelde door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gronden van voormelde beschikking ontkrachten of weerleggen. Zij beperken zich immers louter tot het op algemene wijze verwijzen naar het gebrek aan bescherming waaraan zij losse elementen en beweringen toevoegen, doch zonder dat zij hun betoog afdoende in verband brengen met de gronden van voormelde beschikking waarin wordt verwezen naar de concrete motieven van de bestreden beslissingen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij aangeven te volharden in het verzoekschrift. De verzoekende partijen gaan niet *in concreto* in op de in voormelde beschikking opgenomen grond, minstens brengen zij geen concrete en valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

De verzoekende partijen tonen bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissingen en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor hun situatie (bij terugkeer) in Estland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Estland werd verleend, kunnen stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Estland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET